

— Бобе, паскуднику, ти весь брудний. Ану пусти. О боже, невже це ще одна дохла вівця?

Після останнього героїчного ривка пес, зашпортуючись, повертається з чимось у пащі. Він переможно видирається на берег, щоб покласти знахідку до ніг хазяйки.

І поки вона стоїть приголомшена, а собака віддихується коло її ніг, у затоку, немов приплив, повертається тиша.

ПЕРШЕ ПРАВИЛО

Бреши

Чути звичне сповіщення про надходження текстового повідомлення, тихеньке «біп-біп» серед ночі, яке не будить Оуена й не розбудило б мене, проте я вже не сплю, а просто лежу, витріщившись у темряву, із дитиною на грудях, не годуючи, але й не віднімаючи її.

Якусь мить я лежу й думаю про повідомлення, міркуючи, хто б це міг бути. Хто писатиме о такій порі? Усі мої друзі сплять... Хіба що в Міллі вже почалися пологи... Боже, це ж не Міллі? Я пообіцяла наглянути за Ноа, якщо батьки Міллі не зможуть вчасно приїхати з Девону, щоб подбати про нього, але ніколи не думала...

Я не дістаю до телефона, тож зрештою віднімаю Фрею від грудей, поклавши палець їй до рота, й обережно заколисую її, поки вона, сита від молока, закочує очі, наче під кайфом. Якийсь час я спостерігаю за нею, легенько торкаюся долонею пружного тільця й відчуваю стукіт серця в пташиній клітці її грудей. Поступово вона заспокоюється. Я розвертаюся до телефона, і моє серце дещо прискорюється в тихому відлунні до доньчиного.

Вводячи ПІН і мружачись від яскравості екрана, я кажу собі не перейматися дарма — до терміну Міллі ще чотири

тижні, найпевніше, це просто спам: «Чи не думали ви подати заявку на відшкодування за страхування платєжів?»

Але, розблокувавши телефон, я виявляю, що це не Міллі й не спам. У повідомленні лише три слова:

«Ти мені потрібна».

Зараз о пів на четверту ранку, але я напрочуд бадьора. Мірю холодну підлогу кухні кроками й гризу нігті, щоб погамувати бажання закурити. Я не торкалася сигарети вже майже десять років, але потреба в ній підстерігає мене у випадкові миті стресу чи страху.

Ти мені потрібна.

Мені не потрібно питати, що це значить. Адже я знаю. Як знаю і хто надіслав його, попри те, що воно з незнайомого номера.

Кейт.

Кейт Атаґон.

Саме лише ім'я повертає її до мене, накочуючись бурхливою хвилею: запах її мила, веснянки на перенісці, кориця на оливковому тлі. Кейт. Фатіма. Тея. І я.

Заплющую очі й уявляю їх усіх, а телефон досі гріє мою кишеню в очікуванні наступних повідомлень.

Фатіма, напевно, спить, згорнувшись клубочком в обіймах Алі. Її відповідь надійде близько шостої, коли вона прокинеться, щоб приготувати сніданок Надії та Саміру й зібрати їх до школи.

Тея... Тею уявити важче. Якщо вона працює ночами, то, ймовірно, зараз у казино, де персоналу заборонено носити телефони, тож їх залишають у шафках до закінчення зміни. Можливо, вона завершить працювати о восьмій.

Потім вип'є з дівчатами, а тоді відповість на куражі після успішної ночі, збутої за спілкуванням із клієнтами, збиран-

ням фішок і нагляданням за шулерами та професійними гравцями.

І Кейт. Кейт, очевидно, не спить. Зрештою, це вона надіслала повідомлення. Вона, мабуть, сидить за татовим робочим столом, — який тепер, гадаю, належить їй, — навпроти вікна з краєвидом на лиман, де в передсвітанковому світлі вода стає сірувато-блідюю, віддзеркалюючи хмари й темну масу припливного млина. Вона, як завжди, курить. І не зводить очей із хвиль, безкінечно мінливого виру хвиль, краєвиду, який ніколи не змінюється, а втім, ані на мить не лишається однаковим. Точнісінько як сама Кейт.

Її довге волосся зачесане назад, а тому відкриває красиві вилиці та зморшки, які за тридцять два роки вітер і море викарбували в кутиках її очей. Її пальці вимащені олійною фарбою, яка в'їлася в кутикули, глибоко під нігті, а її очі зараз найтемнішого сіро-синього відтінку, глибокі й незбагненні. Вона чекає на наші відповіді. Хоча знає їх наперед. Щоразу ті самі. Щоразу, як ми отримували це повідомлення. Ці три слова.

Скоро буду.

Скоро буду.

Скоро буду.

— Скоро буду! — кричу я нагору, щойно Оуен каже мені звідти щось про сонне верещання Фреї.

Піднявшись у спальню, я бачу, як він тримає її на руках і походить туди-сюди з досі рожевим і прим'ятим від подушки лицем.

— Вибач, — стримує позіхання він. — Я намагався заспокоїти її, а вона все ніяк. Ти ж знаєш, яка вона, коли голодна.

Я залажу на ліжко й відсуваюся до подушок, аж доки всідаюся в узголів'ї. Оуен передає мені розпашілу обурену Фрею, яка кидає на мене ображений погляд, а потім хапає груди із тихим задоволеним бурчанням.

Западає тиша, якщо не зважати на жадібне смоктання. Оуен позіхає знов, куйовдить волосся, позирає на годинник і починає одягати білизну.

— Встаєш? — здивовано питаю я. Він киває. — Я, напевне, теж. Немає сенсу вкладатися знову, якщо однаково вставати о сьомій. Клятї понеділки.

Дивлюся на годинник. Шоста. Пізніше ніж я думала. Певно, швендяла на кухні довше, ніж мені здавалося.

— А чому ти взагалі прокинулася? — питає Оуен. — Сміттевоз розбудив?

Я заперечно хитаю головою.

— Ні, просто не спалось.

Брехня. Я майже забула її смак на язичку, такий слизький і нудотний. Відчуваю теплу твердість телефона в кишені халата. Чекаю, коли він завібрує.

— Ясно. — Він стримує чергове позіхання й застібає сорочку. — Будеш каву? Я зварю.

— Так, звісно, — відказую я. Та коли чоловік виходить за поріг, кличу його знов: — Оуене...

Проте він уже вийшов і не почув мене.

За десять хвилин Оуен повертається з кавою, але тепер у мене було задосить часу, щоб прокрутити в голові слова, продумати, що саме скажу, й обрати напівневимушений тон. Утім, я однаково ковтаю клубок, оближую губи й відчуваю нервову сухість у горлі.

— Оуене, вчора мені написала Кейт.

— Кейт з роботи?

Він дещо різко ставить каву, трохи її вихлюпується, і я витираю пляму рукавом халата, щоб захистити свою книжку й виграти час на відповідь.

— Ні, Кейт Атагон. Моя однокласниця. Пам'ятаєш її?

— А, та Кейт. Яка приїхала на весілля із собакою?

— Саме так. Із Тінню.

Я думаю про нього. Тінь. Біла вівчарка з чорною мордою та поцяткованою, ніби сажею, спиною. Я уявляю, як він стоїть на порозі, гарчить на незнайомців, підставляє сніжно-біле черевце тим, кого любить.

— І?.. — квапить мене Оуен, і я усвідомлюю, що замовкла, втративши нитку розмови.

— О, так. І вона запросила мене в гості. То я й подумала з'їздити.

— Звучить непогано. Коли збираєшся?

— Ну... просто зараз. Вона щойно запросила мене.

— А Фрея?

— Візьму її із собою.

«Аякже», — мало не додала я, але змовчала. Фрея ніколи не пила з пляшечки, попри всі наші намагання — мої та Оуена. Одного разу я пішла на вечірку, і вона голосила без упину від 19:30 до 23:58, коли я забігла до квартири й вихопила її з млявих виснажених рук Оуена.

Знов запала тиша. Фрея відкидає голову, дещо насуплено дивиться на мене, а потім тихенько відригує й повертається до серйозної справи — харчування. Із виразу обличчя Оуена я бачу, які думки змінюють одна одну в нього в голові... Він сумуватиме за нами... Ціле ліжко належатиме йому... Відіспиться досхочу...

— Я міг би взятися до облаштування дитячої кімнати, — врешті каже він.

Я киваю, хоча це лише продовження нашої тривалої дискусії: Оуен хотів би повернути собі спальню й мене, тож думає, що шестимісячна Фрея погодиться жити в окремій кімнаті.

Я... так не думаю. Частково тому й досі не знайшла часу прибрати гостьову кімнату від усього нашого мотлоху та перефарбувати її в дитячі кольори.

— Звісно, — погоджуюсь я.

— Ну, тоді їдь, — нарешті погоджується Оуен. Він відвертається й починає перебирати свої краватки. Відтак питає мене з-за плеча: — Візьмеш машину?

— Ні, дякую. Поїду на поїзді. Кейт забере мене зі станції.

— Впевнена? Хочеш везти всі Фреїні речі поїздом? Рівно?

— Що? — Спершу я не розумію, про що він, але нарешті до мене доходить — про краватку. — О! Так, рівно. Ні, справді, я залюбки поїду на поїзді. Так буде простіше, і я зможу погодувати Фрею, якщо вона прокинеться. Просто складу всі її речі на низ візка.

Оуен не відповідає, і я розумію, що він уже планує свій день, подумки викреслюючи пункти зі списку завдань, так само як кілька місяців тому робила я.

Ось тільки тепер мені здається, що це було в минулому житті.

— Гаразд, слухай, якщо ти не проти, я, мабуть, поїду сьогодні.

— Сьогодні? — Він дістає із шухляди дріб'язок і кладе його до кишені, відтак підходить, щоб поцілувати мене в чоло на прощання. — Чому такий поспіх?

— Ніякого поспіху, — брешу я. І відчуваю, як палають мої щоки. Ненавиджу брехати. Колись це було весело... доки в мене не з'явився вибір. Тепер я не часто згадую про ті дні. Можливо, тому, що робила це надто довго. Однак воно лишилося в мені. Десь у глибині, мов давно хворий зуб, що зненацька пронизує болем.

Утім, понад усе я ненавиджу брехати Оуену. Якось мені завжди вдавалося утримувати чоловіка поза цією павутиною, проте тепер його затягнуло в неї. Я думаю про повідомлення Кейт у телефоні, яке просочується звідти в кімнату... загрожуючи зіпсувати все.

— Просто в Кейт саме перерва між проектами, тож це вдалий час, щоб вона і... А за кілька місяців я й сама повернуся на роботу, тому, як на мене, зараз для цього якнайкращий час.

— Гаразд, — погоджується він, здивувавшись, але нічого не запідозривши. — Що ж, гадаю, тоді мені слід поцілувати тебе як слід.

Оуен цілує мене як слід, глибоко, примушуючи згадати, чому я кохаю його та ненавиджу обманювати. Потім він цілує Фрею. Вона скошує оченята, щоб кинути на нього сповнений сумніву погляд, призупиняється на мить, але